

niet, met de mogelijkheid ieder uur, dat het antwoord zou komen.

Als dat antwoord er eenmaal was.... nu ja, dan werd dat alles, ook die vijandigheid een bijkomstig iets van gering belang.... nog wat schimp-scheuten, scènes, konden er dan volgen.... enfin, dat had hij er grif voor over.... dat woei wel voorbij.... raasde wel langs hem heen.... als een stormvlaag.

Groote hemel, wat stond hij nu in zijn gevoel ineens ook al ver weg van dat kleinzielig benepen gedoe.... die domme geringschatting van „mindere” standen.

Vroeger, nu ja.... dat was vroeger.... en zoo van Jan's standpunt, was het ook wel begrijpelijk; voor hem was de meerderwaardigheid van zijn persoon boven menschen uit een minderen stand, alleen al door zijn adel, een diep vereerd dogma, evenals voor tante Aleid en voor de meisjes Avezaete, die daar in Domburg zaten; Domburg, dat al wel eens spottend genoemd werd „Het laatste bolwerk der Zeeuwsche aristocratie”maar dat ging immers voorbij, de tijdgeest, die nivelleerde....

De brief van tante Aleid.... och ze bedoelde het zeker goed.... ze was een lieve vrouw.... tja, maar ze zou toch maar aan de gedachte moeten wennen.... hij voelde er niets voor om zichzelf te offeren aan een holle traditie.

O,.... die wonderlijke tweede jeugd, die in hem zong.... God, God.... dat dit bestond!

Aan 't ontbijt en later, den heelen dag, handhaafde Jan inderdaad zijn vijandige houding; Simon bleef beleefd, trachtte gewoon te doen, veinsde de stemming niet te voelen; hij vermeed elk onnoodig samenzijn, maar durfde de straat niet op, uit angst, dat hij mevrouw Leenbach die wellicht nog met de lijst liep, dan zou tegenkomen.

En wat dan?

Zeker, zeker, een spontaan, blij-lachend op elkaar toelopen zou dan wellicht.... maar er was toch in ieder geval ook nog de wederzijdsche schroom.... en 't mogelijke beraad.... nee, nee.... hij moest zich maar wat schuilhouden....

De eetkamer werd uitgehaald, de stoelen en nog wat kleine meubels stonden in de gang, daar doorheen dribbelde Lurkus met een groote schort voor en een doek om haar hoofd geknoopt; Maatje stond op een trapje en lapte de ramen; het tochtte in het achterhuis en het rook er naar boenwas en spiritus.

Juffrouw Lurkus moest zich klein maken, toen Simon er langs wilde om naar den tuin te gaan; ze lachte, zei wat fleemerig: „Die rommel, ee meneer?.... Ja, dat kamers doen....”